

Blik

Blik

Nele D'Haeseleer

Schrijver: Nele D'Haeseleer
Coverfoto: Heidi Wuyts
Foto achterflap: Heidi Wuyts
ISBN: 9789402154399
© Nele D'Haeseleer, 2016

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Koen

“So close, no matter how far;
couldn't be much more from the heart...”
James Hetfield

Dankwoord:

Wauw, mijn tweede boek al. Net zoals bij mijn eerste boek vind ik dit het moeilijkste deel om op papier te krijgen. Ik wil iedereen bedanken die me hierbij heeft geholpen, maar tegelijkertijd ben ik bang om belangrijke mensen te vergeten. Mocht ik iemand vergeten die een belangrijke rol heeft gespeeld in het tot stand brengen van mijn laatste creatie: ik waardeer wat je voor me hebt gedaan.

Bedankt Ingmar voor je hulp bij de keuze van de gitaren en de nummers. Zonder jou had Stef nooit zo goed geklonken en ik ben blij met het resultaat.

Linde, Heidi, tante Hilde, Leen, Babette en Hilde: bedankt voor de aandacht waarmee jullie de eerste en tweede versie van mijn manuscript hebben gelezen. Jullie hebben mijn fouten verbeterd, me meer inzicht gegeven in het verhaal en voor opbouwende kritiek gezorgd. Ook zonder jullie was het verhaal niet geweest wat het nu is.

Bedankt Koen, gewoon omdat je mijn grote broer bent. Jij bent mijn Robbie, Nick en Jack all in one.

Verder wil ik nog iedereen bedanken die *Voorbij* gelezen heeft. Ik ben er een tijdje van overtuigd geweest dat ik nooit nog een boek zou schrijven, maar dankzij de positieve reacties van 'mijn lezers' ben ik er toch nog eens voor gegaan, met *Blik* als resultaat. Hopelijk vinden jullie dit boek even mooi als het eerste.

Moeke en vake, zonder jullie had ik heel wat minder exemplaren van *Voorbij* verkocht. Bedankt voor jullie onvoorwaardelijke steun.

Bedankt voor de mooie foto's, Heidi. Het was niet gemakkelijk en ik was best wel veeleisend, maar de cover is precies geworden zoals ik hem wou.

En bedankt Evy en Cintia om me voor te stellen aan Kyle.

Tot slot wil ik mijn drie mannen bedanken omdat ze er altijd voor me zijn, op eender welke manier. Ik hoop jullie ook met dit boek trots te kunnen maken.

1.

Stef voelde een zweetdruppel over zijn rug lopen. Nog even en zijn hemd zou weer aan zijn lichaam kleven. Gelukkig was hij bijna thuis. Hij verlangde al naar een verfrissende douche. Hij had een vakantiebaantje en had de hele dag in een duf kantoor gezeten, waar dan ook nog eens de klimaatregelaar stuk gegaan was. Hij gromde kort tegen zichzelf toen hij bedacht dat het ding het uiteraard nooit deed als het buiten snikheet was.

De treinrit naar huis was ook al niet vlekkeloos verlopen. De trein die hij had willen nemen, was afgeschaft, waardoor iedereen samengepropt zat op de volgende trein. Opgelucht was hij uit de trein gestapt, blij dat hij weer wat frisse lucht kon inademen. Maar zodra hij zijn been over het zadel van de fiets zwaaide, voelde hij de warmte weer drukken. Tegen een rustig tempo peddelde hij naar huis. Ellies fiets was te klein voor hem dus hij kon sowieso niet veel sneller rijden. Bij zijn eigen fiets had hij die ochtend een lekke band ontdekt en daarom had hij snel de fiets van zijn vriendin genomen. Zodra de zon straks wat lager zat, zou hij kijken of hij het lek kon verhelpen. Hij hoopte maar dat hij nog ergens een reserveband had, want hij had afgesproken met zijn beste vriend Jack om de volgende dag te gaan fietsen. Ze zouden al vroeg in de ochtend vertrekken, voor het te warm werd. *Misschien heeft Jack nog wel een reserveband, dacht Stef*

terwijl hij zijn straat indraaide. Hij zwenkte met een korte ruk aan het stuur om de blauwe Seat van zijn moeder heen.

“Hopelijk is Ellie er al,” zuchtte hij.

Hij opende de garagepoort en ging naar binnen. Ellies fiets gooide hij aan de kant. In het voorbijgaan keek hij nog eens naar zijn oude racefiets, die tegen een rek leunde. Hij had die fiets voor een mooi prijsje op de kop kunnen tikken toen hij samen met Jack wilde gaan fietsen. Stef liet zijn ogen nog vlug even langs zijn fietsmateriaal vliegen voor hij de deur naar de keuken opende. Als Jack geen reserveband meer had, zouden ze hun fietstochtje moeten uitstellen.

Ellie draaide de kraan dicht en gleed elegant de douche uit. Ze maakte haar bewegingen met opzet zo groot en langzaam mogelijk om zo haar spieren te voelen rekken. Ze glimlachte toen ze de garagepoort hoorde openen en weer sluiten. Stef deed nooit moeite om de poort zachtjes te sluiten. Hij sloeg ze altijd met een harde klap dicht. Ze telde de seconden tot Stafs voetstappen de trap op donderden. Een... twee... drie... Op acht sloot ze haar ogen en tuitte ze haar lippen, net toen de badkamerdeur open vloog.

“Fijn, je hebt al gedoucht,” stelde Stef vast.

Ellie deed haar ogen open en trok een wenkbrauw naar hem op. Ze zette haar handen in de zij en bleef hem met getuiste lippen aankijken. Het duurde een paar seconden voor Stef leek te beseffen wat haar bedoeling was. Met zijn ene hand tilde hij haar gezicht naar zich op. Vlug drukte hij een kus op haar lippen, terwijl hij met zijn andere hand de handdoek probeerde los te maken die ze om zich heen had geknoopt. Ellie gaf hem een tik op zijn handen. Met een brede glimlach zei hij: “Wat ga ik genieten van een zalige douche.”

Ellie grinnikte, duwde hem van zich af en begon zich aan te kleden.

“Wat eten we vanavond?” vroeg Stef vanonder de klaterende douchestraal.

Ellie trok haar topje over haar hoofd.

“Ik heb geen zin om te koken. Kunnen we niet naar *De Promenade* gaan om een hapje te eten?”

Het bleef stil in de douche.

“Stef?”

“Wat zei je?” vroeg hij.

Ellie zuchtte: “Zet de kraan dicht, anders hoor je me niet.”

“Wat?” vroeg hij weer.

Ze hoorde het kleine lachje in zijn stem. Hij zit me weer te plagen, dacht ze. Voor één keer wilde ze hem te slim af zijn, dus duwde ze de douchedeur een klein stukje open om in zijn oren te kunnen schreeuwen. Stef had haar echter in de gaten en greep in één beweging haar arm vast en sleurde haar mee onder de douche.

“Mijn kleren!” gilte ze.

Stef bulderde van het lachen. Hij trok haar dicht tegen zich aan en kustte haar terwijl hij haar doorweekte topje van haar lichaam begon te pellen. Zodra het de grond raakte, opende Ellie achter haar rug de douchedeur. Ze draaide de kraan op koud en stapte snel de douche uit.

“Jij lijkt een beetje last van de warmte te hebben,” zei ze plagerig.

Ze begon zich voor de tweede keer af te drogen, giechelend om de grommende en spetterende geluiden die ze Stef hoorde maken.

Ellie was nog bezig met haar haren te drogen toen Stef helemaal opgepept uit de douche kwam. Hij schudde met zijn hoofd en liet de druppels in het rond vliegen.

“Bedankt voor de koude douche,” zei hij lachend en hij drukte een kus in haar nek.

“Ik had zo de indruk dat je er nood aan had,” antwoordde ze plagerig.

“Echt wel,” zei hij weer. “Je hebt er geen idee van hoe warm het was op de fiets.”

Ze legde de haarborstel neer en keek hem ernstig aan.

“En jij bent van plan om morgen vrijwillig in die warmte te gaan fietsen. Goed gek.”

Stef schudde zijn hoofd.

“Dat is wat anders. We vertrekken trouwens vroeg genoeg, zodat we voor de hitte terug zijn.”

Ellie keek hem in de spiegel aan en zuchtte: “En wanneer is dat dan? Het koelt zelfs ’s nachts niet meer fatsoenlijk af.”

“Vroeg genoeg,” antwoordde hij ontwijkend. “Dat doet me er trouwens aan denken dat ik je broer nog moet bellen. Hij heeft vast nog een reservebandje dat hij kan missen.”

“Lekke band?” vroeg ze.

“Ja,” knikte hij, “en ik denk niet dat ik er zelf nog een liggen heb.”

Het bleef stil terwijl hij zich verder aankleedde.

“Vragen we of ze vanavond mee iets gaan eten?” vroeg Stef toen Ellie de badkamer uit wilde lopen.

“Dus je had me toch gehoord daarnet?” vroeg ze, één wenkbrauw opgetrokken.

Hij lachte, maar zei niets.

“Mij goed,” antwoordde ze. “Het is alweer een tijdje geleden dat ik hen nog gezien heb.”

Ze zag hoe Stef zijn hoofd schudde, maar haalde toen haar schouders op en liep glimlachend de badkamer uit. Van haar drie broers was Jack degene met wie ze de beste band had. Hij was ook maar een jaartje ouder dan zij en had het altijd voor haar opgenomen. Ze was er zeker van dat Nick en Robbie ook alles voor haar zouden doen (en zij voor hen), maar haar karakter en dat van Jack vulden elkaar zo goed aan dat ze naast broer en zus ook beste vrienden waren. Ze deelden dezelfde vriendenkring en het was dan ook geen toeval dat zij voor een van zijn beste vrienden gevallen was en dat hij een relatie had met haar beste vriendin. Jack en Lore waren al samen sinds de middelbare school. Stef en Ellie hadden pas een poosje later door dat ze gevoelens hadden

voor elkaar. Zoals dat zo vaak gaat, had iedereen al lang begrepen dat ze een mooi stel zouden zijn, behalve zichzelf. Toen Jack dacht dat ze nooit iets zouden ondernemen, heeft hij hen allebei het duwtje in de rug gegeven dat ze blijkbaar zo erg nodig hadden.

Jack klopte zachtjes op zijn buik en liet een boer. Ellie gaf hem een schop onder de tafel, net op het ogenblik dat Lore hem een tik op zijn hoofd gaf. Jack had een gezonde eetlust en zodra zijn eigen bord leeg was, keek hij meestal verlangend naar de restjes op de borden van zijn tafelgenoten. Hij had er net voor gezorgd dat alle borden weer zo schoon mogelijk naar de keuken gebracht konden worden en zat met zijn ogen half gesloten voldaan om zich heen te kijken. Het terras van *De Promenade* lag in een grote tuin en je kon er genieten van een hapje of drankje, met zicht op de mooie bloemen en struiken. De appelboom waar Ellie, Stef, Lore en Jack onder zaten, wierp zijn lange schaduw over het grasveld.

“Je had nog veel harder moeten slaan, Lore,” zei Ellie tegen haar vriendin.

“Dat helpt toch niet,” antwoordde Lore. “Ik begin te denken dat hij het zelfs leuk vindt dat ik hem een klap op zijn kop geef, want hij blijft maar boeren.”

“Pas maar op dat je hem geen hersenschudding bezorgt.”

Stef keek Jack even bezorgd aan, maar meteen begon hij te grijnzen en hij, Ellie en Lore zeiden in koor: “Je kunt niet schudden wat je niet hebt.”

Ze schaterden het uit. Ze hielden ervan om grapjes te maken ten koste van elkaar en die avond was Jack het slachtoffer. De meisjes steunden elkaar meestal, maar de mannen plaagden elkaar al even graag als de meisjes. Jack pakte Stefs glas bier en dronk het in één lange teug leeg. Hij liet weer een boer en ontweek de klap van Lore, maar Ellie schopte weer raak.

Terwijl hij met een grimas over zijn scheenbeen wreef, likte hij langs zijn lippen en zei tegen Stef: “Jij hebt duidelijk

genoeg gedronken. Je zou me moeten steunen, maar in plaats daarvan span je samen met die twee heksen.”

Ellie en Lore begonnen te protesteren, maar hij ging onverstoort verder: “Ik kan maar beter iemand anders zoeken om volgend weekend mee te gaan fietsen. Als jij je niet gedraagt, mag je niet mee.”

Stef grinnikte: “Je bent vergeten dat ik de enige ben met een trekhaak. Of wil je je fiets liever in jouw auto proppen?”

De meisjes begonnen weer te lachen.

Stef nam een grote slok van Jacks glas en zei toen: “Even ernstig nu. Hoe laat wil je vrijdag graag vertrekken?”

Jack haalde zijn schouders op.

“Dat maakt me niet veel uit,” zei hij. “Ik werk maar een halve dag, dus ik ben rond half twee thuis. Vanaf dan ben ik vrij.”

“Bij mij zal het ook zoiets zijn,” antwoordde Stef. “Maar dan moet ik me nog omkleden en de auto inladen voor ik je kan komen oppikken, dus ik vraag me af of we nog voor de files wegraken.”

Ellie zei: “Zo lang duurt het toch ook niet om alles in de auto te laden? Als je je spullen op donderdag klaar zet, kun je vrijdag snel inladen en vertrekken.”

Plagerig stootte Stef haar aan: “Wil je zo graag van me af?”

Ellie rolde met haar ogen en schudde haar hoofd. Onder de tafel gaf ze een zacht kneepje in zijn been om hem te laten weten dat ze zijn plagerijen helemaal niet erg vond.

“Ik laat je wel iets weten zodra ik klaar ben om te vertrekken,” zei Stef tegen Jack.

Jack knikte en draaide zich plots naar zijn zus.

“Mama heeft gevraagd of je dit weekend dan thuis gaat slapen.”

Omdat Ellie niet onmiddellijk antwoordde, ging Jack verder.

“Ze heeft niet graag dat je alleen in dat lege huis blijft. Ze zou zich alleen maar zorgen maken. Voor je het weet, stuurt ze Nick en Robbie op je af om te komen babysitten.”

Stef lachte kort.

“Je weet dat ze het zeker zouden doen als je mama dat wilt.”
Ellie kon het zich al helemaal voorstellen. Omdat zij de jongste was en het enige meisje, waren al haar broers vrij beschermend ten opzichte van haar. Ze zouden niet willen dat haar iets overkwam. Ze haalde haar schouders op en Jack zei: “Fijn, ik zeg het morgen wel tegen mama. Dan houdt ze meteen ook op met me de oren van het hoofd te zagen.”

“Arme schat,” zei Lore. “Wat heb jij het toch moeilijk als je zus bij haar vriendje logeert. Dan behandelen ze jou als de baby in huis.”

“Wanneer komt je moeder eigenlijk terug uit Frankrijk?” vroeg Jack aan Stef. “Ik denk dat mama het niet lang meer volhoudt met het gebrek aan oestrogeen in huis. En een weekendje met Ellie lijkt me nauwelijks lang genoeg om haar weer een beetje in haar normale doen te krijgen.”

“Nog een weekje en dan is het uit met het mooie leven. Ik verwacht haar terug de maandag na ons weekendje Ardennen.”

Onder de tafel nam Stef Ellies hand in de zijne.

“Je kunt inderdaad misschien beter voor het weekend al terug naar huis gaan. Een paar dagen later is mijn moeder toch terug.”

Ellie keek een beetje sip. Omdat Stefs moeder met haar vriendinnen op vakantie was, logeerde zij bij hem. Hij had geen broers of zussen en zo hoefde hij niet alleen te zijn. Maar de allergrootste reden waarom ze dan bij hem introk, was wel dat ze op die manier een beetje tijd voor hun tweetjes hadden. Ellie en Jack woonden in de vakanties nog thuis, maar tijdens het schooljaar woonden ze samen met hun oudere broer Nick in een flat in de stad waar ze alle drie studeerden. Lore zat bijna elke dag bij hen en Stef kwam er ook vaak over de vloer. Ellie genoot ervan om net te doen alsof zij en Stef samenwoonden in het huis van Stefs moeder en ze vond het jammer dat het alweer bijna voorbij was. Ze

kon niet wachten tot ze beiden afgestudeerd waren en hun eigen plekje konden zoeken.

Hun relatie was twee jaar eerder begonnen, toen ze de zomer van haar zeventiende verjaardag bijna elke dag samen doorbrachten met Lore en Jack. Het was een prachtige zomer geweest met bijna uitsluitend zonnige dagen. Het was de zomer waarin ze afscheid had genomen van haar oma en van Chris. Het was de zomer waarin ze eindelijk had durven toe te geven dat ze meer voelde voor Stef en hij bleek dan ook nog eens hetzelfde voor haar te voelen. Ze wist niet wie daar gelukkiger om was: zij en Stef, of Lore en Jack.

Met een tik op haar dij haalde Stef haar uit haar dagdroom.

“Wij gaan maar eens naar huis,” zei hij. “We moeten morgen vroeg opstaan.”

Ellie maakte een proestend geluid achter in haar keel.

“Je bedoelt dat jij morgen vroeg moet opstaan. Ik mag heerlijk lang blijven liggen, want ik heb helemaal geen plannen.”

2.

Ellie strekte zich uit en gooide haar been uit het bed. Op de tast vond ze haar smartphone op het nachtkastje. Ze keek naar de klok en glimlachte. Stef en Jack waren al een poosje aan het fietsen en zij lag nog altijd zalig te soezen. Ze had helemaal geen zin om uit bed te komen. Ze ging op haar zij liggen en scrolde door haar contacten. Misschien moest ze maar eens een paar nummers wissen. Bij iedere naam die ze tegenkwam, nam ze even de tijd om na te denken over waar die persoon mee bezig was. Ans had ze een maand eerder nog gezien. Zij had al een dochtertje en had haar eigen nagelstudio. Ze wist dat Bas bij Stef aan de unief zat en Beatrijs studeerde voor verpleegster. Toen ze de naam van Chris op haar schermzje zag staan, hield ze even haar adem in. Beelden van vroeger flitsten door haar hoofd en de verleiding was groot om eraan toe te geven en zich volledig te verliezen in de herinneringen. Langzaam knipperde ze met haar ogen en zette ze haar schermzje uit. Het zou niet eerlijk zijn tegenover Stef om hierbij stil te blijven staan. Het verleden was voorbij. Ze zou Chris nooit meer zien. Dat was maar goed ook, want hij had tenslotte toch haar hart gebroken.

Ellie gooide haar telefoon weer op het nachtkastje en draaide zich op haar zij. Ze deed haar ogen dicht en probeerde nog wat te slapen, maar na een paar seconden beseftte ze dat ze naar het zonlicht lag te kijken dat door het kiertje in de gordijnen de kamer probeerde te verlichten. Haar gedachten dwaalden weer naar Chris en met een zucht ging ze rechtop

zitten. Hier had ze nu echt geen zin in. Ze worstelde even met de lakens om haar benen te bevrijden en liep toen naar de badkamer. Het was nog maar 9 uur in de ochtend, maar ze voelde zich al helemaal klam van het zweet. Of kwam het niet daardoor? Voor ze zich kon omdraaien om terug de slaapkamer in te lopen, draaide ze de douchekraan open.

Zelfs na de korte, koele douche voelde Ellie zich rusteloos. Ze liep op blote voeten de trap af en dwaalde naar de keuken. Ze trok de koelkast open en bleef even naar de inhoud staren zonder echt iets te zien. Ze haalde haar neus op, draaide zich met een ruk om en liep terug naar de hal. Ineens rende ze de trap weer op, om haar smartphone van het nachtkastje te grissen. Geen berichten. Wie zou haar ook een bericht moeten sturen? Het was een zaterdag in de zomervakantie. Iedereen die ze kende, lag nog in bed. Behalve Stef en Jack, maar die konden ook niks van zich laten horen, omdat ze op de fiets zaten. Met haar ogen tot spleetjes geknepen, bleef Ellie naar haar smartphone kijken. Tot hij ineens piepte. Geschrokken liet ze hem op het bed vallen. Ze haalde diep adem, rolde met haar ogen om haar eigen belachelijke gedrag en raapte hem weer op. Blijkbaar was Lore ook al wakker.

Ga je mee winkelen? Laat maar iets horen zodra je wakker bent. X

Ellie voelde zich meteen een stuk lichter. Winkelen met Lore, daar had ze best zin in. Ideaal om haar gedachten te verzetten. Ze stuurde vlug een antwoord en keek dan de kamer rond. Waar had ze de avond voordien haar sandalen gelaten? Ze liet zich op haar knieën zakken om onder Stefs bed te kijken. Met rode wangen viste ze er een sandaal onderuit. Waar kon die andere gebleven zijn? Op haar knieën kroop ze naar de deur. Ze draaide de deur wat verder dicht en inderdaad, daar lag haar tweede sandaal. Grinnikend trok

ze beide schoenen aan, om daarna de trap af te huppelen. Ze was net onderaan de trap toen haar smartphone weer piepte. Lore beloofde haar binnen het halfuur op te pikken. Ellie besloot toch nog snel iets te eten, want ze zou haar krachten kunnen gebruiken op hun plundertocht door het centrum van de stad. Met een kommetje yoghurt met fruit liep ze de woonkamer in. Toen ze de tv aan wilde zetten, zag ze vanuit haar ooghoek Stefs fietshelm op de tafel liggen, precies waar zij hem de avond voordien had klaargelegd. Hoofdschuddend pakte ze hem op. Hij vond het waarschijnlijk weer te warm om een helm te dragen. Het maakte niet uit hoe vaak Ellie zei dat hij zijn helm moest dragen, Stef vond gewoonlijk dat een fietshelm iets was wat je nodig had om je tafel te beschermen. Of de kast. Of het rek in de garage. En niet alleen Ellie herinnerde hem voortdurend aan het nut van een fietshelm. Lore gaf haar gelijk en zelfs Jack, die zelf nooit op zijn fiets stapte zonder helm, kon hem maar niet op andere gedachten brengen. Stef was de goedheid zelve, maar als hij vond dat hij ergens gelijk in had, kon hij verschrikkelijk koppig zijn. Ellie had het opgegeven om er ruzie over te maken. Ze ging ervan uit dat het ooit wel eens tot hem door zou dringen hoe belangrijk het was om een fietshelm te dragen. Ze hoopte alleen maar dat hij het niet aan den lijve zou moeten ondervinden. Ze plofte neer op de bank en zette de tv aan. Ze zapte van kanaal naar kanaal, tot ze uiteindelijk stopte bij een muziekkzender. Haar gedachten dwaalden weer af.

Net voor Ellie de laatste hap yoghurt in haar mond wilde stoppen, hoorde ze Lores wagen. Ze propte de lepel in haar mond, spurte naar de keuken, gooide haar kommetje en lepel in de vaatwasmachine, graaide haar handtas mee en kon nog net de deur opentrekken voor Lore aanbeldde. "Klaar," zei ze breed glimlachend.

Ellie en Lore lieten hun tassen met een zucht op de grond zakken, voor ze zelf neerploften aan een tafeltje in een gezellig cafeetje. Het terras zat vol en ook binnen was het druk. Het zou wel een poosje duren voor ze iets te drinken zouden krijgen.

“Ik zal maar eerst een berichtje sturen naar Stef,” zei Ellie. “Ik ben vergeten om een briefje achter te laten en als hij thuiskomt vraagt hij zich vast af waar ik zit.”

Lore knikte. Ze viste ook haar smartphone uit haar handtas.

“Eerst even mijn Facebookstatus bijwerken,” zei ze.

Ellie glimlachte. Haar vriendin kon niets doen zonder dat aan de hele wereld te laten weten. Eigenlijk hoefde ze zelf geen berichtje te sturen naar Stef, want hij zou zo meteen wel op Facebook kunnen lezen wat ze aan het doen was.

Lore legde haar telefoon neer toen de kelner hun bestelling kwam opnemen.

Zodra hij weer weg was, zei ze: “Mag ik dat groene jurkje nog eens zien?”

Ellie doorzocht haar tassen tot ze het juiste jurkje gevonden had.

“Hou het eens bij je gezicht,” spoorde Lore haar aan.

Ellie hield het opgeplooid jurkje op en keek Lore aan.

“Het lag duidelijk niet alleen aan de verlichting in de paskamers,” zei Lore enthousiast. “Zelfs bij dit licht is het precies dezelfde kleur als je ogen. Het is prachtig.”

Lore vond het heerlijk om outfits en accessoires te zoeken die bij Ellies ogen pasten. Ze vond haar eigen bruine kijkers maar saai en als ze uitging, droeg ze soms gekleurde contactlenzen om de kleur van haar ogen wat op te leuken. Zo zei ze het tenminste zelf. Ellie had al snel door dat Lore zo gefascineerd was door haar ogen omdat ze haar zo deden denken aan die van Jack. Ellie en Jack hadden bijna identiek dezelfde vorm en kleur van ogen, net als Robbie en Nick trouwens. Eigenlijk leken de drie broers zo sprekend op elkaar dat mensen vaak

in verwarring werden gebracht over wie nu eigenlijk wie was. Als je maar een van hen zag, was het best wel moeilijk om te weten wie het was, als je ze niet goed kende. Maar als ze alle drie samen waren, werden de fysieke verschillen duidelijker.

Robbie, die 23 was, was de grootste. Hij was erg sportief gebouwd en zijn bruine haar krulde wat in zijn nek.

Nick was een jaartje jonger en met zijn 1m75 een heel stuk kleiner dan Robbie. Hij droeg zijn haar gewoonlijk ook korter, maar ze hadden dezelfde ogen, rechte neus en sterke kaaklijn.

Jack, die twee jaar jonger was dan Nick, was net iets kleiner dan Robbie en hij droeg zijn haar ongeveer op dezelfde manier. Ook hij leek goed op zijn oudere broers.

Het was moeilijk om in te schatten wie de oudste was. En Ellie was overduidelijk hun zus. Allemaal hadden ze de ogen van hun vader en de haarkleur van hun moeder. Hoe sterk ze uiterlijk ook op elkaar leken, hun karakters waren erg uiteenlopend.

Ellie was impulsief en dat zorgde er vaak voor dat ze ondoordachte dingen deed, waar ze achteraf spijt van kreeg. Ze wilde ook altijd voor iedereen goed doen en daardoor maakte ze vaak beloftes die ze niet echt kon waarmaken. Dat werd haar nogal eens kwalijk genomen, maar verder was ze zo zachtaardig dat het haar meestal ook weer snel vergeven werd.

Als kind was Jack altijd de klasclown geweest. Hij kon de boel gemakkelijk op stelten zetten, maar wist precies hoe ver hij kon gaan zonder in de problemen te komen. Het hielp uiteraard ook wel dat hij intelligent was en doorgaans goeie cijfers haalde op school. Hij was altijd een spring-in-'t-veld gebleven en met hem erbij was plezier gegarandeerd. Voor Ellie was hij vooral haar steun en toeverlaat. Haar luisterend oor. De persoon waar ze het makkelijkste bij kon

gaan als ze ergens mee zat. Ze kon altijd op Jack rekenen als ze niet meer wist wat ze moest doen.

Nick was de rustigste van de bende. De stille observator. In een grote groep werd hij niet vaak opgemerkt, maar als hij zich in een gesprek mengde, werd er altijd aandachtig naar zijn mening geluisterd.

Robbie was de beschermende grote broer. Hij zou zijn broers en zus altijd onvoorwaardelijk verdedigen. Als hij zelf ruzie met ze had, kon iedereen maar beter dekking zoeken, maar hij kon het niet verdragen als iemand anders ook maar een negatief woord over ze zei. Hij kon soms wat onvoorspelbaar of agressief uit de hoek komen en hij was zeker niet bang om zijn mouwen op te stropen en tussenbeide te komen in een gevecht – of om zelf een gevecht te starten – maar voor zijn broers en zus ging hij door het vuur.

Toen ze jonger waren, ontstonden er vaak conflicten door de verschillen in karakter en moesten hun ouders regelmatig bemiddelen. Naarmate ze ouder werden, leerden ze elkaar beter te begrijpen en doordat de verschillen in leeftijd niet zo groot waren, waren ze alle vier erg hecht. Jack en Ellie trokken het vaakst samen op, maar ze konden ook gezellig met hun viertjes samen zitten, of met Stef, Lore en Lisa, de vriendin van Robbie, erbij. Nick en Robbie woonden ook nog bij hun ouders, dus als Jack en Ellie thuis waren, was het er altijd een gezellige drukte. Jane en Carl, hun ouders, vonden het fantastisch wanneer het zo druk in huis was. Ze hadden niks liever dan dat de vier kinderen allemaal thuis waren en liefst nog een hele bende vrienden meebrachten. Jane had zelf maar één zus, maar Carl had maar liefst drie broers en drie zussen. Ook bij hen thuis was het altijd druk geweest. Jane en Carl waren samen opgegroeid in hetzelfde kleine dorp in Engeland, op zo'n 40 kilometer van Londen. Ze woonden in dezelfde straat en als Janes ouders niet thuis waren, werden zij en haar zus altijd opgevangen bij Carl thuis. Jane vond het daar heerlijk en aanvankelijk speelde ze alleen met Carls

zussen. Toen ze te oud werd voor een oppas, bleef ze naar Carls huis gaan om met haar vriendinnen rond te hangen. Pas toen ze een jaar of zestien was, begon ze Carl echt op te merken. Hij was toen een knappe kerel van achttien en het was haar opgevallen dat hij als enige groene ogen had. Zodra ze dat opgemerkt had, kon ze niets anders meer doen dan naar dat diepe groen te staren. Hoe meer zij staaarde, hoe meer hij tot haar aangetrokken leek. Ze begonnen meer en meer met elkaar op te trekken en kregen al vlug een relatie. Toen Jane 21 was, wilde ze een jaartje in België studeren. Ze waren beiden zo bang voor een langeafstandsrelatie dat ze er een punt achter zetten. Toen ze terugging naar Engeland en Carl weer voorzichtig ging opzoeken, bleek dat ze zich beiden zo miserabel hadden gevoeld dat ze mekaar weer in de armen sloten. Zodra ze allebei afgestudeerd waren, wilde Jane nog een extra jaartje in België gaan wonen. Carl wilde haar niet nog eens zo lang missen en besloot dus om mee te gaan. Dat jaartje werden er uiteindelijk twee en toen Jane zwanger was van Robbie, besloten ze te blijven. Een jaar na Robbie werd Nick geboren en nog eens twee jaar later volgde Jack. Toen Ellie een jaar later geboren werd, was hun gezinnetje compleet.

Ieder jaar kwam Janes moeder wel een paar keer bij hen op bezoek, maar zodra de kinderen wat ouder waren, gingen ze zelf iedere zomer een paar weken naar Engeland op vakantie bij hun oma. Janes zus Carol en haar echtgenoot Hugh woonden in hetzelfde dorp. Hun enige zoon, Jamie, die even oud was als Nick, keek ieder jaar weer naar hun bezoek uit.

Thuis werd er gewoonlijk Engels gesproken, maar onderling spraken de kinderen een vrolijke mengeling van Engels en Nederlands. Zelfs Jamie sprak na een paar jaar een aardig mondje Nederlands. Toen Ellie zestien was, overleed haar grootmoeder. Carol, Hugh en Jamie gingen in haar huis wonen en Nick was de enige die er nog op bezoek ging. Na de begrafenis was Ellie er niet meer geweest.

Iemand stootte een glas om en het geluid van brekend glas bracht Ellie weer tot zichzelf. Ze glimlachte en probeerde te focussen op wat Lore zei. Ze had op het punt gestaan haar gedachten weer te laten afdwalen naar die ene persoon waar ze net niet aan wilde denken. Gelukkig had Lore niks gemerkt. Ze praatte vol enthousiasme over de leuke koopjes die ze gedaan hadden en de dingen die ze graag nog wilde kopen.

“Maar daar ga ik later wel eens naar op zoek,” zei ze. “Ik heb alles wat ik nodig had voor ik met de scouts op kamp vertrek, dus wat mij betreft kunnen we terugkeren. Ben jij nog naar iets op zoek?”

Ellie schudde haar hoofd.

“Nee, ik had eigenlijk niet echt iets nodig, maar je weet hoe dat gaat als er koopjes zijn.”

Lore lachte en pikte vrolijk in. Ellie probeerde met haar gedachten bij het gesprek te blijven, maar ze voelde zich weer rusteloos worden. Ergens in een hoekje van haar gedachten probeerde Chris weer haar aandacht te trekken.

Nog voor Lore de auto helemaal tot stilstand had gebracht, zag Ellie dat de garagepoort open stond.

“Stef is terug,” zei ze. “Kom je nog even mee naar binnen?”

Lore legde de motor stil en deed haar portier open. Het eerste wat ze hoorden was Jacks bulderlach. Hoofdschuddend liepen de meisjes naar binnen. Ze vonden de jongens in de keuken, leunend tegen het aanrecht met een sportdrank in hun hand.

“Jij kan nooit erg hard gefietst hebben, als je nu nog zoveel energie hebt,” zei Lore lachend terwijl ze Jack op zijn wang kuste. Onmiddellijk wreef ze met haar hand over haar lippen. “Bah, zout.”

Ellie lachte en klopte Stef ter begroeting op zijn schouder. Voor ze kon reageren greep hij haar arm vast, draaide hij

haar naar zich toe en kuste haar vol op de mond. Ellie spartelde en slaakte een gil, wat Jack weer deed gieren van het lachen. Lore gaf hem een duw terwijl Ellie zich van Stef los trok om een handdoek nat te maken en haar gezicht schoon te vegen.

“Bah, zweet,” mompelde ze terwijl ze haar sandalen uit deed. Ze liep naar de woonkamer om ze uit de weg te zetten en haar oog viel op Stefs fietshelm. Ze pakte hem op en zwaaide ermee door de lucht.

“Weet je eigenlijk wat dit is, Stef?” vroeg ze, terwijl ze haar best deed om boos te kijken.

“Nee, wat is dat voor iets raars?” vroeg Stef. Hij probeerde ernstig te kijken, maar slaagde er niet helemaal in.

“Het lijkt wel een soort hoed.”

Ellie gaf Jack een boze blik toen hij grinnikte, maar richtte dan haar aandacht weer op Stef.

“Ik zou toch graag willen dat je die helm af en toe eens op je hoofd zet als je gaat fietsen. Ik zou het fijn vinden als je die paar hersencellen die je nog hebt niet tot moes knalt als je valt.”

“Maar mijn haar raakt daar zo ontzettend van in de war,” sputterde Stef tegen.

Ellie keek naar zijn blonde krullen die kletsnat van het zweet tegen zijn hoofd kleefden en rolde met haar ogen.

“Jij had je helm toch wel op?” vroeg Lore aan Jack.

Hij sloeg zijn arm om haar schouder, drukte een kus op haar voorhoofd en antwoordde: “Je weet dat ik wel verstandig genoeg ben. Het is niet mijn schuld dat die idioot daar niet naar mijn goeie raad wil luisteren.”

Ellie haalde haar schouders op. Jack had gelijk. Het maakte niet uit hoe vaak ze tegen Stef zei dat hij zijn helm moest dragen, hij wist het altijd beter en hij deed het toch nooit. In de zomer was het te warm voor een helm. In de winter was het te koud en zette hij liever een muts op. En als het niet te warm of te koud was, had hij nog altijd het excuus dat zijn

haar niet goed lag als hij een helm had gedragen. Hij vergat gemakkelijks halve wel dat zijn haar wel weer goed lag zodra hij zich gedocht had.

“Ik hoop dat er vlug een wet komt die een fietshelm verplicht maakt voor iedereen,” zuchtte Ellie.

“Jij draagt toch ook geen helm als je gaat fietsen?” wierp Stef tegen.

“Ik rijd dan ook maar zestien kilometer per uur, geen zesentwintig,” antwoordde Ellie.

“Dat maakt niks uit wanneer je je evenwicht verliest en met je hoofd tegen de stoeprand botst,” zei Stef weer.

Ellie zocht steun bij Lore en Jack, maar beiden haalden ze hun schouders op.

“Hij heeft gelijk Ellie,” zei Jack. “Als je vindt dat iedereen een helm moet dragen, dan is het ook echt iedereen. Zelfs jij. Trouwens, ik geloof nooit dat jij zestien per uur haalt.”

Ellie stak haar tong naar hem uit en veranderde daarna snel van onderwerp.

“Hoe was het ritje? Was het niet te warm?”

“Het viel wel mee,” antwoordde Jack. “Volgend weekend in de Ardennen zal het wel beter zijn. Tussen de bomen is het altijd wat koeler.”

“Ik weet niet of je zo veel tussen de bomen zal rijden,” zei Ellie. “Je hebt een racefiets, geen mountainbike. Het is niet alsof je echt in de bossen zal kunnen rijden.”

“We zien wel”, wimpelde Jack haar af.

Stef rekte zich uit.

“Ik heb er alvast zin in. Ik hoop dat de week snel voorbij gaat.”

Ellie sloeg haar arm om zijn middel, maar trok zich al snel weer terug. Ze voelde hem door zijn kleren heen zweten.

“Je hebt je baantje om je bezig te houden. Voor je het weet is het vrijdag en kun je me naar huis sturen,” zei ze.

Stef keek haar lang aan, maar zei niets. Toen er een ongemakkelijke stilte viel, trok hij zijn truitje uit.

“Ik ga me eerst douchen. Blijven jullie nog?”

Lore keek Jack aan en zei vlug: “Nee, ik denk dat we maar eens gaan. Ik heb eigenlijk wel honger.”

“Je kan ook hier iets eten als je wilt,” stelde Ellie voor.

“Bedankt”, antwoordde Jack, “maar als ik ga zitten, kom ik nooit meer recht. Ik denk dat ik beter naar huis ga om me te douchen. Daarna ga ik op het terras in een tuinstoel zitten en kom ik er niet meer uit. Trouwens,” voegde hij eraan toe met een hoofdknik in de richting van Stef, “als hij zijn kleren begint uit te trekken, blij ik liever niet rondhangen.”

Ellie lachte en volgde hen langs de garage naar buiten. Jack sprong op zijn fiets en draaide al meteen een stevig tempo. Lore volgde hem met de wagen. Ellie wuifde hen na. Net toen ze weer naar binnen wilde gaan, voelde ze Stefs armen om haar middel. Hij kuste haar op haar wang en zei zacht in haar oor: “Je weet toch dat ik je niet naar huis wil sturen?”

Ellie legde haar hand op zijn arm, sloot haar ogen en leunde tegen hem aan. Ze voelde de zon op haar gezicht. Toen ze echter geen antwoord gaf, draaide Stef haar naar zich toe.

“Vind je het erg dat Jack en ik een weekendje weg gaan?”

Hij keek haar onderzoekend aan. Ellie opende haar ogen en schonk hem een flauw glimlachje.

“Nee,” gaf ze toe. “Ik vind het gewoon zo fijn om alleen met je te zijn. Ik wil niet dat dit al stopt.”

“Ik wil ook niet dat het stopt, maar mijn moeder komt ook bijna terug naar huis, dus dan is het toch voorbij.”

Ellie zuchtte en maakte zich los om naar binnen te gaan. Stef pakte haar hand en trok haar weer naar zich toe. Hij kuste haar op haar voorhoofd.

“Ik wou dat we net als Jack en Lore meer bij elkaar konden zijn, maar ik kan mama niet altijd alleen laten. Ze zal het al moeilijk genoeg hebben als we afgestudeerd zijn en gaan samenwonen. Ik ben de enige die ze nog heeft. Het is niet zoals bij jou dat er nog een paar kinderen rondlopen waar ze zich zorgen om moet maken.”

“Dat weet ik wel,” antwoordde ze. “Ik bedoelde er ook niks verkeerd mee. Ik wil gewoon niet dat dit stopt, meer niet.”

Stef keek haar lang aan.

“Ik weet het,” zei hij tenslotte.

Ellie brak de sfeer door hem een tik op zijn achterste te geven.

“Ga douchen in plaats van hier halfnaakt te blijven staan.”

“Je geniet van het uitzicht,” antwoordde hij plagerig.

Ze opende de deur naar de keuken, maar zei nog vlug over haar schouder: “Dat is waar, maar je stinkt.”

Met een lach volgde Stef haar naar binnen.

CHRIS

3.

Ellie pakte haar smartphone en ging met gekruiste benen op haar bed zitten. Ze opende Facebook, maar vond niks dat haar kon boeien. Met een overdreven zucht liet ze het toestel op het bed vallen. De laatste update van Stef was al een paar uur oud en Jack had zelfs nog niks gepost. Het frustreerde haar dat ze al minstens twee uur in de Ardennen zaten – dat zei Stef toch in zijn post – en dat ze nog niet eens een berichtje had gekregen. Als hij het meende dat hij met haar wilde gaan samenwonen, zou hij de zaken toch beter wat anders beginnen aan te pakken. Een week eerder had hij dat terloops gezegd en sindsdien had ze zich erg vrolijk gevoeld. Ze besepte ook wel dat het op zich niet veel te betekenen had. Hij had haar nu niet bepaald gevraagd om meteen bij hem in te trekken, maar alleen al het feit dat hij zich goed genoeg bij haar voelde om daaraan te denken, maakte haar gelukkig. De laatste dagen bij Stef thuis waren voorbij gevlogen. Omdat ze geen vakantiejob had, had ze overdag niet veel omhanden. Ze vulde haar dagen voornamelijk met boodschappen doen – elke dag stond er vers eten op tafel – en in de zon lezen. Zodra Stef thuis kwam, ging al haar aandacht naar hem. Dit was het mooie leven. Ellie snapte wel dat Stef ging werken om zijn alleenstaande moeder te helpen, maar ze kon echt niet begrijpen waarom Jack zo graag een baantje wilde. Toen ze hem ernaar vroeg, had hij iets gemompeld over zijn verantwoordelijkheid, maar ze had niet echt geluisterd. Hun ouders verwachtten het niet, dus waarom zou ze dat dan doen? Haar zakgeld was ruim voldoende om de zomer mee

door te komen. Nu ze weer thuis was, zou de tijd van luieren wel voorbij zijn. Mama zou wel een hele waslijst klusjes voor haar hebben op de dagen dat ze zelf uit werken was.

Maar waarom liet Stef niks van zich horen? Ze liet zich achterover vallen en staaarde naar het plafond. Een knappe jonge zanger lachte haar vanaf een poster toe. Toen ze net op de middelbare school zat, had ze haar kamer helemaal behangen met posters en foto's van haar favoriete zangers en acteurs. Er was geen centimetertje behang onbedekt gebleven en ze hingen zelfs tot op het plafond. Enkele jaren later had ze de meeste er weer afgehaald, maar een paar hadden de zware selectie overleefd. Ze voelde naast zich op het bed tot ze haar smartphone vond. Misschien moest ze toch haar contactlijst maar eens decimeren. Ze scrolde door de namen, maar kwam weer niet verder dan Chris. Altijd Chris. Zuchtend sloot ze haar ogen om zich te laten overspoelen door de herinneringen aan vroeger.

Het was zomer en Ellie logeerde met haar broers bij hun oma in Engeland. Ze was bijna dertien. Ze zat op de stoep voor het huis van haar oma te wachten tot Robbie terug zou komen van de kruidenier. Hij had beloofd om met haar te gaan zwemmen. Ineens ging de deur van het huis van de burens open. Er kwam een jongen van haar leeftijd naar buiten. Hij keek haar even aan, glimlachte en liep zonder iets te zeggen voorbij. Ellie staaarde hem na. Het zomerse briesje speelde met zijn lichtblonde haar. Haar ogen leken aan zijn rug te kleven. Toen hij uit het zicht verdwenen was, keek ze naar het huis waar hij vandaan kwam. Aan de buitenkant zag het er precies hetzelfde uit als dat van haar oma. Zou hij daar wonen? Misschien was hij alleen maar op bezoek geweest. Als dat het geval was, hoopte ze dat hij vaker op bezoek zou komen. Misschien was hij een vriend van de buurmeisjes. Vroeger woonde er een bejaard stel in het huis, maar ze wist

dat er nu kinderen woonden, want ze had ze al in de tuin horen spelen.

Ellie keek op toen ze een vrolijke meisjesstem hoorde. Ze voelde hoe een blos op haar wangen kroop toen ze de jongen terug zag komen samen met een meisje van een jaar of zeven. Het meisje droeg haar lichtblonde haar in twee vlechtjes en leek honderduit te vertellen, terwijl hij alleen maar lachte. Wat een mooie lach. Ellie sloeg vlug haar ogen neer om niet de indruk te geven dat ze hem aanstaarde. Pas toen ze de deur van het huis naast zich dicht hoorde slaan, durfde ze weer voorzichtig op te kijken. Dat had ze beter niet gedaan, want blijkbaar was alleen het meisje naar binnen gegaan. De jongen kwam naar haar toe.

“Hoi,” zei hij glimlachend.

“Hoi,” antwoordde Ellie verlegen.

Hij bleef haar zonder schroom aankijken. Ze begon nog harder te blozen en keek naar haar handen die in haar schoot lagen. Ze wilde wel iets zeggen, maar ze wist niet goed wat. De jongen kwam naast haar zitten en vanuit haar ooghoek zag ze dat hij haar bleef bestuderen. Ellie begon zich een beetje ongemakkelijk te voelen.

“Jij woont hier niet,” constateerde de jongen.

Ze schudde haar hoofd. Ze draaide zich een beetje naar hem toe en probeerde onder haar wimpers door naar hem te kijken. Hij knikte, alsof hij geen antwoord verwacht had. Het bleef even stil. Hij leek zich heel comfortabel te voelen, zo naast Ellie op de grond.

“Woon jij hier?” vroeg ze uiteindelijk zacht.

Ze durfde hem nog steeds niet vol aan te kijken, dus bleef ze maar naar haar handen staren.

“Niet hier,” zei hij en ze kon de lach in zijn stem horen, “maar in het huis hiernaast.”

Ellie voelde haar mondhoeken omhoog gaan. Ze keek op en zag hoe zijn blauwe ogen twinkelden. Hij leek opgezet te zijn